

זו הדרך

ZO HADEREKH زو هديرخ

גיליון 15, 10 באפריל 2019

המאבק נמשך

מתוצאות הבחירות עולה בוודאות המשימה: להעצים את המערכה נגד הפשיזם והגזענות

בפני מרצ ניצבת החלטה כבדת משקל. זו חייבת להחליט אם היא מעוניינת להמשיך ולהיות חלק מהקונצנזוס הציוני בישראל. היור"ר תמר זנדברג תהא חייבת להיפרד מאביה הרוחני והמאומץ מנחם בגין, אם תרצה להצטרף לבלוק דמוקרטי יהודי-ערבי, שמאלי ועקבי, יחד עם המפלגות הערביות וחד"ש.

הייתכן שמפלגת העבודה, או ליתר דיוק רסיסה, תצטרף אף היא למחנה הדמוקרטי ולכוחות הנאבקים בנחישות בגזענות ובפשיזם? מוקדם עוד להצביע על כך, אך ברור כי גם מפלגת בבחירות (שישה מנדטים כעת לעומת 24 לפני ארבע שנים) צריכה לגרום לה לחשב מסלול מחדש. ברור שחיוני עתה להעצים את

המערכה נגד הפשיזם, הגזענות והכיבוש. אחריות זו מוטלת על חד"ש ועל מק"י. חד"ש-תע"ל, שזכתה ב-6 מנדטים, היא הסיעה הגדולה ביותר בגוש השמאלי בכנסת, שכן מפלגת העבודה ומרצ זכו בפחות קולות ממנה.

אין זו פעם ראשונה שחד"ש ומק"י נדרשות להוביל מאבקים פרלמנטריים ועממיים מעמדת מיעוט. תולדותיהן שזורות במאבקים נגד הממשל הצבאי, נגד הכיבוש, נגד הפקעת אדמות, נגד הגזענות, נגד הניצול ונגד המלחמות. שנת שלטונו האחרונה של נתניהו התאפיינה במאבקים רבים שהתנהלו ברחובות, ושחייבו אותו ואת ממשלתו לשנות מדיניות: למשל, להעלות שכר המינימום; נגד אלימות כלפי נשים ושביית הנשים הרחבה; נגד גירוש מהגרים ופליטים; מחאת הלהט"ב. המערכה נגד "חוק הלאום" הגזעני היא בעיצומה וחייבת להימשך בכל הכוח.

תוצאות הבחירות לכנסת ה-21, שנערכו ב-9 באפריל, הן ציון דרך בתהליך התחזקות האופציה הפשיסטית במדינת ישראל. יחד עם זאת, הקמת מפלגת כחול-לבן והישגה האלקטורלי (35 מנדטים, כמו הליכוד) הם הוכחה לכך שהמעמד השליט בישראל מפולג. חלק לא מבוטל מראשי

מערכת הביטחון, בעבר ובהווה, יחד עם מגזרים בקרב בעלי ההון – סבורים שבנימין נתניהו בדרכו הגזענית צעד רחוק מדי.

אולם, הסתירות הקיימות בין הליכוד לבין מפלגת הגנרלים אינן מהותיות. לכן, כבר עם פרסום תוצאות הבחירות עולים קולות, במה שמכונה "המגזר העסקי", להקמת ממשלת אחדות לאומית. במילים אחרות,

האפשרויות העומדות בפני נתניהו הן ממשלת ימין קיצוני צרה שתשנה את כללי המשחק ותפטור אותו מעמידה לדין, או ממשלת אחדות שעשויה לתת לנתניהו מרחב תמרון לזמן קצוב.

תופעה נוספת שבלטה במערכת בחירות זו היא תופעת ה"שתייה", כלומר מעבר של מנדטים ממפלגה קטנה לגדולה באותו הגוש. כך נהגו הליכוד מימין וכחול-לבן משמאל, ששאבו את המנדטים של מפלגות רבות: של איחוד מפלגות הימין, הימין החדש וזהות (מימין); ושל העבודה ומרצ משמאל.

תופעה משמעותית היא, שאצל המפלגות שהרכיבו עד פיזור הכנסת את הרשימה המשותפת, נרשם אובדן של כ-20% מכוחן. חד"ש-תע"ל (5% מהקולות ו-6 מנדטים) ורע"ם-בל"ד (3.3% ו-4 מנדטים לפי תוצאות לא מלאות) הן הקוטב הדמוקרטי העקבי בישראל, ויחד עם חברי הכנסת של מרצ (ארבעה במספר) – בכוחם להיאבק בהגמוניה הימנית-קיצונית בכנסת. לכן, ירידה של רע"ם-בל"ד אל מתחת לאחוז החסימה, אם תרחש בתום ספירת קולות החיילים והעובדים, עלולה להנחית מכה קשה לציבור הדמוקרטי בישראל.

גיליון פסח המורחב של "זו הדרך"

ריאיון עם מזכ"ל מק"י עאדל עאמר על תוצאות הבחירות והשלכותיהן • מאה שנה להולדתו של המנהיג הקומוניסטי אמיל תומא • על ספרו של אלתוסר "בשביל מרקס" • על אנטישמיות ואנטי-ציונות ועוד

מכתבים למערכת

על המאבק במיליטריזציה

בגיליון "זו הדרך" האחרון (3.4) ראה אור גילוי הדעת של אקדמיה לשוויון. במרכזו – ביקורת לגבי שיתוף הפעולה בין צה"ל למוסדות אקדמיים ולגבי המכרז להקמת "קריה צבאית" בתוך מוסד אקדמי. כאמור, במכרז להפעלת תכנית "חבצלת" זכתה האוניברסיטה העברית.

שיתוף פעולה יוצא דופן זה אינו חדש. אוניברסיטאות ומכללות מעניקות זה שנים שירות למערכת הביטחון. גם תכנית "חבצלות" להכשרה אוניברסיטאית של חיילי המודיעין הצבאי אינה המצאה של השנה האחרונה. היא קיימת כבר 14 שנים, ובמהלכן התקיימו לימודי התואר באוניברסיטת חיפה. התכנית החלה בחיפה כשהיית סטודנט שם, ב-2004. נתגבשה אז יוזמה של סטודנטים מתאחד"ש ומרצים מ"פורום שמאל" להתנגד לעניין.

המערכה לא צלחה. אחד המניעים להתנגדות היה ההפקעה של מספר גדול של חדרים במעונות הסטודנטים, ששירתו סטודנטים ערבים רבים, לטובת התכנית. מאז הקמת התכנית אכן היו במעונות כמה קומות בהן שוכנו חיילי התכנית. הן הופרדו בדלתות ברזל כבדות וסביבן מצלמות אבטחה.

צריך לברוק אם באמת יש במכרז החדש קריטריונים שלא היו קיימים קודם לכן, בעיקר לגבי העניינים האקדמיים והוויתור על חופש אקדמי. יש להמשיך ולהיאבק נגד המיליטריזציה של האקדמיה, אולם מכרז זה משקף דברים שכבר התקבעו במערכת ההשכלה הגבוהה.

איתמר שחר, אוניברסיטת אמסטרדם

פייק הכרה בריבונות הישראלית בגולן

אין שום ערך לצו השנוי במחלוקת של נשיא ארה"ב, דונלד טראמפ, ובו הבשורה לעם היושב בציון, כי רמת-הגולן היא "שלנו" ותהא בריבונות ישראלית מלאה. מלבד טפיחת כתף לראש ממשלתנו לקראת יום הבחירות, אין לכך שום משמעות משפטית.

מעל יובל שנים עברו מאז כבשה ישראל את הגולן ויישבה אותה, תוך ניצול משאביו, כגון מים, קרקע, מטעים, כרמים וסלעי טוף. סיפוחו אינו מקובל על רובן הגדול של מדינות העולם.

הקריטריונים לסיפוח ולצירוף שטח הגולן למדינת ישראל הם: הכרת המעצמות בשינוי המדיני; הכרת האו"ם ומועצת הביטחון; הסכמת סוריה; והסכמת תושבי האזור לשינוי הריבונות (תושביה הדרוזים והמתנחלים הישראלים). אף לא אחד מתנאים אלה מתקיים בחלקו ובוודאי לא במלואו.

ריבונות וגבולות נקבעים לרוב על-ידי הסכמים מדיניים, ופינוי שטחים והתנחלויות הוא אפשרי. מן הראוי להזכיר, כי כבר התרחשו נסיגות ווויתורים ברמת הגולן (קונייטרה, המובלעת ועוד), וישראל בעבר גם ויתרה על כל שטח סיני, שאף הוא נכבש ב-1967.

דן יהב, ת"א-יפו

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל
zohaderekh@gmail.com

או לתיבת דואר 26205 ת"א-יפו 16126102

דברים בשם אומרם

עדיף למות זקוף מאשר לחיות על הברכיים

"בצה"ל ממשיכים לסרס את יכולת ההרתעה הצבאית ומול מתפרעים שבימים האחרונים השליכו אלפי מטענים לעבר כוחות צה"ל על הגדר, ישתמשו הכוחות מחר בירי הרתעתי בלבד לעבר קרסולי המתפרעים. לפי דיווח של כתב "וואינט" יואב זיתון, הצלפים ייבחנו במטווח ויתאמנו כיצד לפגוע בקרסוליים, במטרה להפחית את כמות ההרוגים.

לפי זיתון, הוראות הפתיחה באש חודדו באוגדת עזה בימים האחרונים, והצלפים הרבים שייתפרסו בכמה מוקדים מול הגדר מתאמנים באופן ייעודי כיצד לפגוע בקרסולו של מסית מרכזי או מוביל מחאה שמנסה לפרוץ את הגדר.

הם גם ייבחנו על כך במטווח מסכם, כדי לחזק את רמת הדיוק והמוכנות ועל מנת למנוע חדירות לשטח יישובי הדרום. לדברי זיתון בצה"ל חוששים מאוד להגיע לכמות דו ספרתית של הרוגים מקרב המתפרעים".

(אתר "הקול היהודי", 28.3)

מסר לבאים אחריו

"אני ח"כ בסיעה קטנה באופוזיציה, שאם להשתמש בשפה מתונה, היא מחוץ למיינסטרים הישראלי ולכאורה זה המקום האחרון שממנו אפשר להשפיע ולעשות. אבל המציאות הפוכה לחלוטין. אז אני יוצא עם מסר שיש המון כוח: גם אם אתה באופוזיציה, אבל באת לעבוד, אתה ממוקד במטרות שאתה מסמן לעצמך, ועובד בצורה שיטתית ומסודרת. אז גם סיעה קטנה באופוזיציה יכולה להעביר חוקים משמעותיים כמו חוק אוויר נקי".

(ח"כ דב חנין, "כלכליסט", 29.3)

אביה הרוחני של תמר זנדברג

"מנחם בגין חזר לאופנה. כל מחנה האנטי-יבכי הישראלי שטוף גל נוסטלגיה אליו בשנים האחרונות. בתור סמל הערך האחרון הוא גם מופיע בסרטון תעמולה של מרצ, שבו נראה כי תמר זנדברג מציבה את בגין כאביה הרוחני. כשזנדברג מזדהה כבגניסטית, היא ממחישה את מיתרתה".

(רוגל אלפר, "הארץ", 28.3)

חשיפה: אימן עודה עומד מאחורי "ארץ נהדרת"

"יו"ר הימין החדש, שר החינוך נפתלי בנט, הגיב בזעם למערכון עליו בתכנית הסאטירה 'ארץ נהדרת' שבו הוא מוצג, לטענתו, כמשוגע השש אלי קרב. לדבריו, 'ארץ נהדרת' היא תכנית שמאלנית שמייצגת את 'האג'נדות של אימן עודה".

(אתר "וואלה", 1.4)

תנועת הנוער לה זקוקה ישראל בעידן נתניהו

"משטרת ישראל ערכה באור עקיבא טקס השבעה ל-120 חניכי תנועת הנוער המשטרית שחקים מחוז חוף. ממלא מקום מפכ"ל המשטרה, מוטי כהן, אמר: 'הדור הצעיר הוא עתידה של המדינה בשנים הבאות והשתלבות הנערים בפרויקט, משמעותה קבלת החלטה אמיצה ובוגרת".

(הודעת דוברת המשטרה, 1.4)

לאחר הבחירות הכרחי לשוב למערכה לביטול החוק הגזעני

על חוק הלאום, רווחה ומעמד

הקשה ביותר בתולדות התנועה. בבחירות לכנסת ה-17, שנערכו במאוס 2006, השיג הליכוד 12 מנדטים בלבד. זה היה אובדן קולות חסר תקדים, בייחוד במקומות שנחשבו "מבצרי הימין" ובהם התגוררו אוכלוסיות מוחלשות. הלקח שנלמד ברור: לא פוגעים חברתית ב"בייס". יש דרכים נוספות ויצירתיות יותר כדי לקדם מדיניות קפיטליסטית קיצונית. כך למשל, באמצעות "חוק הלאום" ניתן להפריד בין "זכאים" (היהודים) ל"לא-זכאים" (הערבים), או לקבוע רמות שונות של שירותים, הטבות וקצבאות בהתאם לשינוי הדתי או הלאומי. נשמע מופרך? האם אפשר לעשות זאת בישראל? זו בדיוק מדיניותן ואלה בדיוק הצעותיהן של קבוצות הימין הקיצוני ברחבי אירופה. אפילו במדינות סקנדינביה, המוגדרות "מדינות רווחה", הניאו-פשיסטים (בניגוד לשמרנים) אינם דורשים את ביטול מדינת הרווחה כי אם שימורה עבור "בני ארצם" בלבד. זאת תוך שלילת אותן זכויות חברתיות מ"זרים". יצוין שלדידים "זרים" אינם רק מהגרים או פליטים, אלא גם אזרחים "ששורשיהן אינם אירופיים". האם אפשר ליישם זאת בישראל? כמובן. בישראל הייתה נהוגה בעבר הפרדה על רקע לאומי במתן קצבאות או שירותים (ר' במסגרת את סיפורן של קצבאות הילדים).

אך דרך "מתוחכמת" זו אינה מותירה את מדיניות הרווחה על כנה. ברגע שקבוצה מהאוכלוסייה מודרת משירותים או מקבלת סיוע מופחת – חל באיטיות אך בהתמדה כרסום בכלל הקצבאות והשירותים החברתיים. במילים אחרות, המטרה של ממשלת הימין היא למוטט את מדיניות הרווחה, לרבות חוקי עבודה, חוק שכר המינימום, הקצבאות, הבריאות הציבורית, מערכת החינוך ועוד.

אפרים דויד

קיצור תולדות קצבאות הילדים

המוסד לביטוח לאומי משלם קצבאות ילדים למן 1959. תחילה שולמו הקצבאות למשפחות שלהן יותר מארבעה ילדים; המטרה הייתה לתמרץ את הגידול הדמוגרפי של האוכלוסייה היהודית. ממשלת מפא"י החליטה ב-1965 להוסיף את "קצבת ילדי עובדים" (ק"צ) מהילד הראשון ועד לילד השלישי בתנאי שמדובר במשפחות של שכירים. בראשית שנות ה-70, בעקבות ביקורת על הסכום הנמוך של הקצבה, החליטה הממשלה להגדילה. אך הגידול הוחל רק על משפחות בהן יש או היו משרתים בצבא (ק"צ).

רק ב-1975, 27 שנה לאחר קום המדינה, הונהגו קצבאות המוגדרות "אוניברסליות" לכלל הילדים. יחד עם זאת, משפחות שבהן משרתים או שירתו בכוחות הביטחון המשיכו לקבל תוספת לקצבה.

ב-1985, ובעקבות כניסת ישראל לעידן הניאו-ליברלי, שונתה שוב המדיניות וקצבאות ניתנו על בסיס "מבחני הכנסה". כלומר, צריך היה להוכיח מסכנות כדי להיות זכאי לגמלה חברתית זו. רק ממשלתו של יצחק רבין ביטלה ב-1994 את קצבאות יוצא צבא ולראשונה הונהגו קצבאות אחידות עבור כלל הילדים – בלא קשר לשירות בצבא. כיום, כפי שפורט במאמר לעיל, נשקפת סכנה מוחשית לאוניברסליות זו של קצבת הילדים.

תוצאות הבחירות שנערכו השבוע (9.4) אינן מבושרות טובות. במהלך מערכת הבחירות, מפלגות הממסד לא עסקו בבעיותיה המרכזיות של ישראל – בראש ובראשונה בגזענות, שאחד מביטוייה הבולטים הוא "חוק הלאום" הידוע לשמצה. לעומת זאת, בלטה מפלגות בימין הקיצוני כגון איחוד מפלגות הימין, הימין החדש וזהות שמצאו זמן ומקום כדי לפתוח במערכה מרוכזת נגד מדיניות הרווחה, נגד התארגנות העובדים ונגד זכות השביתה.

הניאו-ליברליזם של בנימין נתניהו "קטן" על מפלגות אלה, שאינן מסתירות את הערצתן לשיטה הקפיטליסטית, אבל בגרסה אכזרית ונצלנית ביותר (ליברטריאניזם). לפי הליברטריאניזם, כל מדיניות רווחה, ולו הצנועה ביותר, היא "פגיעה במנגנוני השוק".

זרמים ימנים קיצוניים מסוג זה פורחים בצלו של המשבר הקפיטליסטי העולמי, שהחל לפני יותר מעשור בארה"ב. קפיטליזם זה אמור לפעול לפי אמירה הצה"לית הידועה – "מה שלא הולך בכוח – הולך ביותר כוח". עמדות כאלה פרחו בעבר באירופה ובארה"ב בעקבות המשבר הקפיטליסטי בשנות ה-30 של המאה שעברה. הן תרמו לצמיחת תופעות רצחניות כגון הנאציזם והפשיזם.

על גזענות וניצול קפיטליסטי

אבל בשונה מהמתחולל כעת במדינות בהן שולט הימין הקיצוני והגזעני (הונגריה, ברזיל או איטליה), ישראל היא "אור לגויים". כלומר, בישראל הימין תמיד נמצא צעד אחד לפניו. כך, למשל, ב"חוק הלאום" הגזעני.

רבות נכתב ב"זו הדרך" על יסודות החוק, שבנימין נתניהו שב ו"אישר" את עקרונותיו במהלך כל מערכת הבחירות שהסתיימה השבוע.

מעט, לעומת זאת, נכתב על התשתית שמעניק אותו חוק כדי לפגוע במעמד העובדים, לפלג אותו למרכיביו, ולחסל את מדיניות הרווחה – כל מדיניות רווחה: קצבאות ילדים, מערכת הבריאות הציבורית או חינוך ציבורי.

כאמור, אחת ממטרותיו של חוק הלאום היא לפלג למרכיביו את מעמד העובדים הישראלי הכולל יהודים, ערבים ומהגרים. זה לא חדש. קרל מרקס תיאר את מנגנון זה עוד בשנות ה-80 של המאה ה-19 באומרו, שהקפיטליזם הבריטי עושה כל שביכולתו כדי לסכסך בין שתי הקבוצות הלאומיות שהרכיבו את מעמד העובדים הבריטי, האנגלים והאירים. מאמץ מפלג זה, שלא נעשה כאמצעות חוק כמו בישראל, תרם להגברת הניצול של מעמד העובדים כולו – על כל מרכיביו, ותרם רבות להמשך כיבושה של אירלנד.

האפרטהייד נגד מדיניות הרווחה

כיוון שהאפליה בישראל מעוגנת עתה בחוק יסוד, במדינה בה אין חוקה המבטיחה זכויות אזרחיות וחברתיות בסיסיות, קל יהיה לעשות שימוש בכלי זה כדי לפגוע ברווחת אזרחיה. נתניהו והימין כולו למודי ניסיון. שר האוצר בנימין נתניהו הוביל החל ב-2003 מדיניות קפיטליסטית תקיפה, שכללה הפרטות רבות ופגיעה קשה מאוד במדיניות הרווחה, שבמרכזה: קיצוץ חריף בקצבאות הילדים, הקשישים, הנכים והחד-הוריות. כתוצאה מכך גדלו שיעורי העוני ואי-השוויון. אך מדיניות זו המיטה על מנהיג הליכוד דאז נתניהו למפלה

דוח של אדם, טבע ודין:

מוכרים את ישראל לטייקונים והורגים את ים המלח

ים המלח הוא תופעה ייחודית. אגם זה הוא אחד מגופי המים המלוחים ביותר על פני כדור הארץ והנקודה היבשתית הנמוכה ביותר בעולם. שיאים אלה הביאו אותו להיות מוקד משיכה והתעניינות עולמית. הדבר ניכר, בין היתר, ב"עלייתו לגמר" בתחרות שבעת פלאי עולם, כאחד מעשרה פלאי עולם הטבע וברצון להכריז עליו כאתר מורשת עולמית של ארגון אונסק"ו. עם זאת, קיים פער אדיר בין ההכרה הלאומית הרחבה בחשיבות שימורו של ים המלח לבין מידת ההגנה שמספקת לו מדינת ישראל בפועל. במסמך שפרסם הארגון הסביבתי הוותיק אדם, טבע ודין בשבוע שעבר, נכתב כי "אין לים המלח אמא ואבא". המשרד העיקרי ש"מטפל" בים הוא משרד האוצר, והוא מסתכל רק על החלק הדרומי המלאכותי, תוך התעלמות מוחלטת מהאגן הצפוני הטבעי ומתוך נקודת מבט כלכלית בלבד.

לדברי הארגון, מצבו של ים המלח מעולם לא היה גרוע יותר. אוצר טבע ומורשת נדיר זה נחרב והולך נגד עינינו בשנים האחרונות. לאורך עשרות שנים כשלה המדינה והתרשלה בניהול משאבי הטבע. ממשלות ישראל הפרו את חובת הנאמנות שלה כלפי הציבור. המדינה נתנה, וממשיכה לתת, לקומץ בעלי הון לנצל ולהרוס משאב טבע ייחודי זה. זאת, למרות שהציבור הוא בעליו האמתיים של ים המלח.

אזור ים המלח מצוי במצב של הידרדרות אקולוגית מתמשכת המתבטאת בירידת מפלס הים, בשינוי פני הנוף, בפגיעה בתיירות, בנוזקים ישירים לתשתיות ובנוזקי בולענים. חלק בלתי-מבוטל ממצבו העגום של ים המלח נובע מהפעילות התעשייתית של חברת מפעלי ים המלח בע"מ (שבבעלות משפחת עופר) השואבת מים מן האגן הצפוני ומעודדת את תהליך אידוי המים. לאידוי ולשאיבת המים – השפעה סביבתית קשה מאוד.

המפעלים שואבים את מי ים המלח, באמצעות מתקני שאיבה, מדרום האגן הצפוני ומזרימים אותם דרומה, דרך תעלות ההזנה, לבריכות האידוי שבאגן הדרומי וכך מביאות להגדלה משמעותית בהתאדות המים. פעילות זו מנצלת את הים לשם רווח של חברת מופרטת, קונצרן כי"ל (כימיקלים לישראל) שבבעלות בעל ההון תושב לונדון עידן עופר,

ההון תושב לונדון עידן עופר, ותורמת לירידת המפלס של האגן הצפוני של ים המלח. ההתגברות בקצב ירידת המפלס מסתכמת בירידה ממוצעת של כ-1.2 מטר בשנה ולגריעה כוללת של מעל 30 מטר מאז 1976. הפעילות התעשייתית של כריית מחצבים יקרי ערך במפעלי ים המלח הישראליים – אחראית על כ-30% מירידת המפלס.

חברת מפעלי ים המלח זכתה לאורך השנים ב"מתנות" יקרות ערך מהמדינה. אי אפשר כבר להשיב אותן לציבור, וביניהן "מכתב השרים" מיום 11.1.95 בו הובטח שלא להעלות את שיעור התמלוגים ל-10%, כקבוע בחוק הזיכיון, עד שנת 2010; אי-תשלום היטל ההפקה על המים ששואבת חברת מפעלי ים המלח בשונה מכל מפיץ מים אחר; אי גביית חוב דמי חכירה לרשות מקרקעי ישראל בסך 20 מיליון שקל; מס חברות מופחת ששילמה החברה עד לוועדת ששינסקי (16%-12% במקום 26.5% כמקובל); ואי תשלום עלויות חיזונית (בריאותיות וסביבתיות) על המפגעים הקשים שגורמת החברה לים המלח וסביבתו בשל פעילותה.

זה שנים כי"ל משלמת פחות ממה שהיא מחויבת למדינה ולציבור על ניצולם של משאבי הטבע הלאומיים שלנו. מאז שנת 2000, לא שילמה כי"ל תמלוגים על מוצרי ההמשך שלה (מוצרים המופקים בהמשך תהליך הייצור), וזאת בניגוד לחוק. לאחר שהמדינה זכתה בבוררות מול כי"ל, שהחלה ב-2011 וקיבלה ממנה 600 מיליון שקל, נוצרה מחלוקת על פיצויי ריבית והצמדה על התמלוגים ששולמו באיחור. ב-2016 פסקה הבוררות לטובת המדינה, וכי"ל נדרשה לשלם יותר מ-200 מיליון שקל נוספים. ב-2018 טענה המדינה כי החברה חישבה את התמלוגים בניגוד לפסק הבוררות וכי כי"ל חייבת עוד 600 מיליון שקל בנוסף לסכום שכבר שולם.

אם הצליחה כי"ל לחשב "לא נכון" תמלוגים, שהם כלי מיסוי שקוף ומוגן באופן יחסי מפני מניפולציות חשבונאיות, מעניין מה קורה בנוגע לתשלום של חוק ששינסקי.

רק לאחרונה פורסם שכי"ל שוב "משחקת עם המספרים", וכי הערכת שווי מנופחת של ערך נכסיה (כאשר עמדת החשבת הכללית של האוצר בעניין זה עדיין לא פורסמה לציבור) עלולה לגלות שכי"ל כלל לא שילמה ואף ייתכן ולא תשלם מס ושוב הציבור יפסיד פעמיים – פעם אחת כשנתנו לחברה לנצל את משאבי הטבע שלנו ופעם שנייה כי החברה הזאת מצליחה להתחמק מלשלם לציבור על ניצול של משאבי הטבע.

לפי אדם, טבע ודין, חשיבותו של ים המלח ומצבו החמור "מובילים למסקנה אחת: עלינו לעשות ככל הניתן על מנת לעצור את ירידת מפלס האגן הצפוני ולפעול לשיקומו של הים".

למרות מצבו העגום של ים המלח, בשם "התועלת הכלכלית של פעילות הכרייה למשק הישראלי", המליץ לאחרונה צוות שהוקם במשרד האוצר לבחון את סיום הזיכיון של מפעלי ים המלח רק ב-2030. לא הוצג בפני הציבור מהי אותה תועלת כלכלית למשק הישראלי.

דומה כי המדינה בכלל לא בחנה חלופות, מעבר למדיניות של המשך המצב הקיים, קרי המשך הכרייה. מלשון הדוח עולה שכלל לא נבחנו חלופות ירוקות ובוודאי שלא חלופת האפס, כלומר סיום הכרייה בים המלח באופן מוחלט. סביר להניח שמשפחת עופר תמשיך לפגוע בים המלח עוד שנים.

נמרוד עובד

קבלו את
זו הדרך
מדי שבוע
בדואר אלקטרוני
או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com
המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה הקומוניסטית הישראלית,
ת"ד 26205, תל-אביב 6126402

הגיע הזמן להפסיק עם "רוסיה-גייט"

לא רק נתניהו והבוטנים: גם בארה"ב האופוזיציה טועה ומשתמשת בסיפורים חצי-מבוססים על התערבות זרה בבחירות כדי לקצר את הדרך לשלטון

מאת ברניקו מרקטיץ'

ש"המדינה העמוקה קשרה קשר נגד נשיאותו המרדנית". הדמוקרטים, מצדם, חייבים ללמוד להתנגד לטראמפזום – במקום להזין אותו.

האקלים של פרשת "רוסיה-גייט" יצר אווירה ציבורית אנטי-רוסית המסוכנת אפילו לשלום העולם כולו. באקלים זה, עצם הרעיון של פסגה אמריקאית-רוסית משותפת (צעד שגרתי לחלוטין עבור שתי המעצמות הגרעיניות המובילות) סחרר את התקשורת והפוליטיקאים בטירוף היסטורי שהזכיר את ימי "המלחמה בטרור". אישים בולטים האשימו את טראמפ ב"בגידה" וקראו להתקפה על רוסיה, שתסכן את חייהם של חפים מפשע.

פרשת "רוסיה-גייט" הביאה תועלת רבה למערכת הביטחון ובייחוד לארגוני הביון האמריקאיים. המוניטין של ה-CIA, שנפגע בעקבות מעורבותו בעיניים במקומות שונים בעולם, השתפר כעת. סוכנויות הביון, שהפילו ממשלות שנבחרו בבחירות דמוקרטיות, שסייעו לפשעי מלחמה, והמבצעות מעשים אלימים דרך קבע – מותגו מחדש ככאלה המבדילות בין הדמוקרטיה האמריקאית לעריצות הרוסית. לראשונה במילניום הנוכחי, מראים סקרים שה-CIA זוכה בתמיכה רחבה יותר בקרב ציבורים ליברליים מאשר בקרב ציבורים שמרניים.

כעת מזוהרים בשמאל האמריקאי, שצפוי "באקלאש": הפרשן הפוליטי ארי מילבר הצטרף למקהלת הקולות הטוענת כי הקמפיין של ברני סנדרס נעזר ברוסיה. טענות דומות עולות כלפי הנשיא המקסיקני השמאלי, אנדרס מנואל לופז אוברדור. יש סיבה להתרעת השמאל ביבשת אמריקה לגבי מקארתיזם. זאת המורשת החשובה ביותר של שערוריית טראמפ ורוסיה: דה-לגיטימציה של כל מאמץ דיפלומטי של שלום. תארו לכם שברני סנדרס ייבחר לנשיאות – אותו ברני סנדרס, שלמזל 2016 ביטא חזון של מדיניות חוץ שוחרת שלום ושל צמצום המסחר בנשק. הוא יהיה חשוף להאשמות על קרבתו לרוסיה ועל קשריו הלכאוריים עם ממשלות שמאל סמכותניות. אינספור "דליפות אנונימיות" ישמשו כדי להכפיש את מדיניות החוץ שלו ואף להצדיק חקירות ממשלתיות.

כך, הסיום בקול ענות חלושה של פרשת "רוסיה-גייט" הוכיח שהשמאל צדק. שוב. בדיוק כפי שהיה כאשר הזהירו אנשי השמאל מהתנהלותה המושחתת של משפחת קלינטון; בדיוק כפי שהזהירו אנשי השמאל הרדיקלי האמריקאי מפני העוני ומפני האכזבה מהמדיניות הניאו-ליברלית שעזרו להעלות את טראמפ לשלטון; כך בדיוק הזהירו אנשי השמאל כי השערורייה בעניין טראמפ-רוסיה היא בסיס קלוש למדי לבניית חזית התנגדות לטראמפ.

התנאים שהעלו את טראמפ ואת הפופוליזם הימני – משבר כלכלי, עוני, אבטלה – הם אלה שצריכים לזכות במענה שמאלי הולם. המאמצים התקשורתיים להוכיח שטראמפ הוא למעשה איש קש רוס, כפי שכבר אפשר לראות, העלו וימשיכו להעלות חרס.

לאחר שנתיים ארוכות ועמוסות בחקירות, בהאשמות, בהדלפות, בסקופים ובספינים, שוחררו סוף כל סוף הממצאים העיקריים של חקירת מולר בעניין קשרי טראמפ-רוסיה. המסקנות שלה הרסניות, אם כי לא מאותן סיבות להן פיללו רבים במסד של המפלגה הדמוקרטית בארצות הברית.

בסיכום הדוח נכתב: "החקירה לא קבעה שחברי קמפיין טראמפ קשרו קשר עם ממשלת רוסיה בפעולות התערבות בבחירות". קשה להסביר עד כמה הרסנית עבור השמאל הייתה ההכרזה על קשרי טראמפ ופוטין כ"פשע המאה". תיאוריית קשר זו הניבה סיקור תקשורתי סנסציוני ומתמשך, שהיה לעתים קרובות חסר אחריות ומטעה. נוכח הבחירות המתקרבות בארה"ב, הפכה המפלגה הדמוקרטית את קשרי טראמפ ופוטין למרכיב ההתנגדות המרכזי למדיניות טראמפ. ואולם, ככל שהחקירה של מולר התקרבה לקו הסיום שלה, אפילו כלי תקשורת שבישלו שנים את הסיפור, החלו מפרסמים דיווחים ספקניים למדי. לאחרונה הן דמוקרטים והן רפובליקנים בוועדת המודיעין של הסנאט נאלצו להודות כי לא נמצאה "שום ראיה ישירה" לקשר בין טראמפ לרוסיה.

שנתיים לאחר ראשית הדיבורים על אותה "התערבות זרה בבחירות", קל לשכוח שעיך הטענות לא היה רק לגבי "התערבות". ואכן, אם "התערבות זרה" היא טעם לפגם, הרי שגם מסע הבחירות של הילארי קלינטון "שיתף פעולה" עם ממשלת הימין הקיצוני של אוקראינה וכוחות דוגמת ערב הסעודית וישראל מתערבים בתדירות במערכת הבחירות האמריקאית. הטענה המרכזית ששימשה את מובילי דעת הקהל האמריקאית בשנתיים האחרונות ניזונה מפאניקה אנטי-רוסית, ובלבה עמד הרעיון שהנשיא טראמפ הוא "בובה", כלומר נתון להשפעה ישירה של ולדימיר פוטין.

אלא שלמרבח הצער, מדיניות טראמפ הפכה תיאוריה זו לבדיחה מרה. טראמפ הוא הנשיא האגרסיבי ביותר כלפי רוסיה מאז המלחמה הקרה. אך דבר ממה שעשה, לא משנה עד כמה עוינת לקרמלין היא מדיניותו (שליחת נשק לאוקראינה כדי להפציץ את סוריה; הנצחת מירוץ החימוש הגרעיני; התערבות בוונצואלה בניגוד לדעת הרוסים ועוד) – לא שכנעו את הממסד הליברלי אחרת.

נכון, הקמפיין הקולני של טראמפ בהחלט היה הזמנה פתוחה להשפעה ולשחיתות מכל הסוגים. זאת, בייחוד בהתחשב באינטרסים העסקיים המוצהרים שלו ושל בני משפחתו בחו"ל (בסעודיה, ברוסיה, בישראל, במקסיקו ועוד). האם ממשלת רוסיה ניסתה לחדור לקמפיין של טראמפ? ייתכן. אך קשה להאמין שהקרמלין ניבא את ניצחון טראמפ כאשר אפילו הוא עצמו לא חזה זאת.

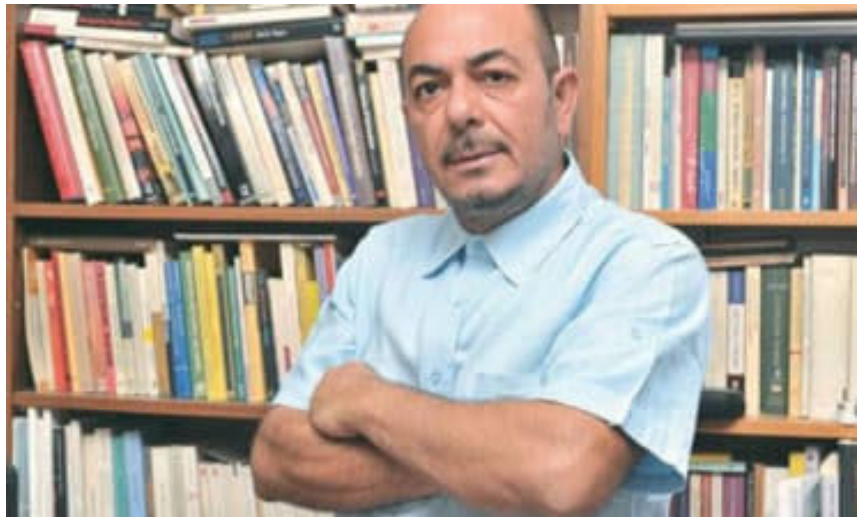
ובמקום לפעול כדי להדיח את טראמפ מהשלטון או לייצר חלופה שמאלית לו, אנשי הממסד הדמוקרטי-ליברלי בארה"ב העניקו לנשיא שי – ניצחון תקשורתי וציבורי. טראמפ, שב-2016 ניהל קמפיין חריף נגד הממסד, יכול עתה לומר בהנאה: אמרתי לכם. הפופוליזם הזול של טראמפ גרף נקודות זכות ציבוריות, והאחרון יכול להתפאר בכך

פורסם במקור באתר ג'קובין

לראשונה בבחירות בקפריסין לפרלמנט האירופי: מועמד טורקי ברשימה הקומוניסטית

האחרונה מתנה את הפקת הגז בהסדר בין הצדדים בקפריסין. בינתיים מרבה ירושלים לדבר על ביטחון הגז ומנסה לשכנע את אתונה וניקוסיה ביכולתה להגן על הגז אווירית ובמים הכלכליים.

בזמנו דובר על הצבת כוחות ישראליים בקפריסין בתמורה. הפעם, הפיצה התקשורת הקפריסאית סיפורים שאינני משוכנע באמינותם: עסקות לקניית רובי "תבור", סירות משמר חופים, טנקי "מרכבה" ואפילו מטוסי אף-16. כנראה מדובר במטוסים שהוצאו משימוש בחיל האוויר הישראלי, שישראל ניסתה למכור לקפריסין. למען האמת, השתוממתי נוכח בקיאות כמה מהקפריסאים במערכות הנשק הישראליות. לצבאות היווני והישראלי,

כידוע, יש שיתוף פעולה ארוך שנים. טייסים יוונים השתתפו בתרגילים בבסיס עובדה שבערבה עם חילות אוויר אחרים. טייסי צה"ל מצדם תרגלו ביוון ניווטים ארוכים ולמדו שם את מערכות ההגנה האווירית שסיפקה רוסיה, מזמן, לקפריסין והועברו ליוון.

ב-26 במאי יתקיימו בקפריסין, כמו גם ביתר ארצות האיחוד האירופי, בחירות לפרלמנט האירופי. הפרלמנט היושב בבריסל הוא הגוף המחוקק של האיחוד. יש בו נציגים מכל חברות האיחוד לפי מפתח גודל האוכלוסייה.

אחרי היבחרם מצטרפים חברי הפרלמנט, שהם נציגי מפלגות בארצותיהם, לגושים בפרלמנט האירופי: ימין, מרכז ושמאל. לקפריסין הוקצו שישה מקומות בפרלמנט האירופי. בבחירות האחרונות (2014), שנה אחרי המשבר הכלכלי הגדול שפקד את קפריסין, הצביעו רק כ-44% מבעלי זכות הבחירה (לעומת 59% ב-2009). מפלגת DISY הניאו-ליברלית זכתה בשני נציגים, המפלגה הקומוניסטית זכתה בשני נציגים, מפלגת DIKO הלאומנית קבלה נציג אחד ומפלגות ADEK הסוציאל-דמוקרטית והירוקים קיבלו, יחד, נציג אחד.

כבר ב-2014 החלו להשתתף בבחירות גם טורקים-קפריסאים מהצפון שהם אזרחי הרפובליקה של קפריסין. יש קרוב ל-90,000 בעלי זכות בחירה ברפובליקה המתגוררים בצפון שתחת כיבוש טורקי. ההשתתפות הייתה בניגוד לקריאת המנהיגות הפוליטית בצפון להחרים. ההשתתפות הייתה אמנם מזערית (3.1%) אך הייתה בבחינת פריצת דרך. בבחירות שיתקיימו השנה תציג המפלגה הקומוניסטית שישה מועמדים. ביניהם יהיה, בפעם הראשונה, גם מועמד טורקי-קפריסאי, פרופ' ניאזי קיזיליורק (ר') צילום: המפלגה הקומוניסטית של קפריסין) מהאוניברסיטה של קפריסין, הממוקמת בצד היווני. קיזיליורק אינו חבר מפלגה אלא נודע כאינטלקטואל שמאלי עצמאי. באספות שהתקיימו בחדשים האחרונים בצד הטורקי מסתמנת מגמה: הפעם עשוי לעלות באופן משמעותי מספר המשתתפים בבחירות בצד הטורקי.

אבישי ארליך

ביקרתי בשבוע שעבר בקפריסין. שם, כמו בישראל, הייתה שנה ברוכת משקעים שלא זכורה כמותה. המאגרים מלאים והפריחה הססגונית מדהימה בתפארתה. בעונה זו בולטת פריחת החרציות, החובזה הסגולה, שיחי האזרח הצהובים ועמודי התפוחים הגבוהים של השומר. בקפריסין יודעים שבשנה גשומה צפויות גם שריפות בקיץ משום שהצמחייה השופעת מתייבשת. התכונתי לטייל בהרי הטורודוס שיש ברומם שלג ועצי ארז, אבל רוב הזמן ירד גשם ולכן פגשתי חברים יותר משטיילתי רגלית. סיפרתי להם על "חוק הלאום", על הגזענות ועל מערכת הבחירות. הם סיפרו על מפלגת אלם (ELAM), הסניף הקפריסאי של מפלגת השחר הזהוב הפשיסטית היוונית. היא מתחזקת גם בקפריסין.

הם סיפרו על המצב התקוע מבחינת פתרון הסכסוך היווני-טורקי בקפריסין, ועל כך שלא מתנהל יותר מו"מ בין הצדדים. כאשר משתפים, כפי שאומרת חווה אלברשטיין, "הייאוש נעשה קצת נוח יותר" – עם בקבוק זיווניה על השולחן, קלפטיקו על האש ומוזיקה יוונית או טורקית ברקע.

הקפריסאים שאלו הרבה על הברית המשונה הנוקמת בין נשיאם הניאו-ליברלי והמושחת אנסטאסיאדס, ראש ממשלת ישראל נתניהו ומנהיג סיריזה וראש ממשלת יוון ציפראס. מדובר בתכנית גרנדיוזית שעלותה מוערכת בכ-7 מיליארד דולר לבניית צינור גז תת-מימי שיאסוף את הגז המופק בשדות הישראליים, הקפריסאיים והמצריים במזרח הים התיכון, ויובילו דרך כרתים ליוון ולאיטליה.

ההובלה תייקר את הגז, אבל האיחוד האירופי מגלה בכל זאת עניין בפרויקט וכבר הקציב סכום כסף נכבד למחקר לגבי היתכנותה. לגיוס ההון הבינלאומי לפרויקט, סומכים השותפים כנראה על נתניהו וקשריו בארה"ב. אירופה מעוניינת להקטין את תלותה בגז רוס, שהוא עתה מקור אספקת הגז העיקרי של אירופה. יש לשותפים גם עניין שהצינור יעקוף את טורקיה. מדינות רבות חשדות בארדואן בשל הנהגתו התזזייתית ומתקשות לסמוך עליו.

הקידוחים בשדה הקפריסאי, גם הוא בשליטת החברות השולטות באסדת לווייתן (רציו ונובל אנרג'י), מתעכבים בגלל התנגדות טורקיה.

ספר ראשון ללריסה מילר

לריסה מילר פרסה באחרונה את הספר **ארץ הפז**, שראה אור עתה בהוצאת "מעין" והושק במועדון גדה השמאלית. זה ספרה הראשון של מילר, שנולדה ב-1988 בגרודנו, בלארוס, גדלה בשכונה הר יונה בנצרת עילית וחייה בתל אביב.

תדיראן

אבא שלי עבד בתדיראן הכיין שם צנורות צעצוע לתינוקות היה חוזר הביתה אלי עם חבוק של מפעל לפעמים היה מתקשר לטלפון בבית להודיע על שעות נוספות וקשויטי התקרה היו נופלים עלי כרפפות וכשהיה חוזר לחבק עתונים וילדה היה רץ לעשן סגריות בשרותים ואז שוב מחבק צלחות ארוחת ערב ואז שוב מרים את הקול בהכנעה וכעס אבא שלי הכיין בתדיראן בלונים בתדיראן ממתקים מזגנים וצמוקים היה חוזר בידיים שמזכירות את שלי כשאני מצוירת את מה שלא שלי מדלי היה שותה מים מתכופף למי האגם הקרירים כאילה אבא שלי אלה קמה עם הזריחה לריח הפרחים והארנים של הר יונה מדברת בשפתם מנשקת את נשוקם כועסת את פעסם אבא שלי פלנית ונרקיס וסרפד לכל התחילים תמיד כל כך קל וכבד תמיד הוא לוקח אותי כמו סיר מרק אני לא אשפח איף הרים את המצעים כמו גביע ואני בראשו כמעט נתקעתי עם הראש בתקרה אבא לא הוא לא משתף אותי בתויותיו בלונה גל הוא לא משתף איף היה במסכה זה פערים של דורות וזמן וגנים פערים של חמר וטכניקה הדביק אותי באהבתו לשקט ולמבוכה וכל פעם חזר אלי עם התמונות בשחור לבן ולא ידעתי מה אמת ומה שקר מה שקר מתמשך אני שקר אמת וברדה ואמת וככה גם הוא הבין את זה הוא הביא לי המון מתנות מתדיראן וזה עלה לו בדם ולי כשראיתי בכיס שלו את העלים שאלתי מה זה והוא אמר שזה כלום סתם עלים של שייח מבחוץ הוא כל הזמן לובש את החלצות האלה החולות האלה של השממה בארץ ואני חושבת שהרית שלנו דומה זה כמו שבילים כמו קוים שהובילו אותנו לאיפה שאנחנו היום במקום מאד לא הרמוני מאד לא סימטרי מאד לא אסתטי אבא לא מבחינת היחסים אלא מבחינת השתקפות מאד שמנוני אף מיבש וזה גם היפי כמו שנגאלצים ללמד או להבין ולאמא היה אומר מה שהטלויזיה צועקת בפרסומות או לוחשת בין לבין ולאמא שלו היה צועק אחר כך בטלפון את מה שלא שמעו בחלל.

תקרה

כשהגעתי ישר
שתיתי קריסטל
אשכוליות ונגעתי
בקירות
בישראל רכבת
תמיד מסמלת סוף וצבע
צהוב שמש דם
הוא של החומות בין
השטחים וכסף הוא
של הממשלה
חם זה אדמה
יצאה
כשהגעתי
בישראל
הרצפה מאבן אני
אף פעם לא אשפח
מה שהמדינה הזו נתנה לי
זה שפה ועולם ועל

זה אני מוקירה אבא
לא על הפחד שהיא שזרה בלבי
לא על הזכיות שהיא רומסת בנעלים
מבריקות
לא
על ההפרדה
השליטה
על הפרדסים כן
על העסיסיות כן

נולדתי באוטובוס

אני נולדתי באוטובוס
והדלת בו שנפתחה נסגרה
נולדתי באוטובוס לפני ארבע שנים
כשעברתי לגור ביפו ג'
נולדתי לטרטור המתמם בחרף
ולשקשוק המקרר בקיץ
אני מתה על המזגן
אבא הנסיעות הארכות והפקקים
עושים לי כאב ראש של מבגרים שאין להם כסף
נשים מבגרות רוסיות
שחוזרות מהעבודה לבת ים
זו נסיעה ממש ארכה
מזל שיש סמארטפון ביד
פמה אפשר להסתכל על פנים ציפות
אני כותבת שירים על האוטובוס
אבא לא באוטובוס כי
זה עושה לי בחילה
בתחנה של יהודה הימית עולים
סטודנטים צעירים
גם הם מסכנים
מי שנסע לאוניברסיטה
אין לי משהו נגד אוטובוסים
(קצת נגד אוניברסיטה)
להפוך
אני נולדתי באוטובוס
בפיסבוק כתבו יש שתי בעיות עם התחבורה הצבורית
התחבורה
והצבור
אני חושבת שזה קשור אחד לשני
כלומר התחבורה מבאסת את הצבור
ואז הצבור מבאס את התחבורה
כי הוא מבאס
לנסע יותר משעה מבת ים לדיזינגוף סנטר
לעשות קניות בקסטרו ובהפל בדולר
נולדתי בכלל
בחברת האוטובוסים המאחדים נצרת
שגם עליה מתלוננים כל הקשישים
אבא הם נוסעים בששי ושבת
ותצריף הנסיעה נמוך יותר
היה חופשי חודשי
מגילן עם תמונה
וקייו מראים את זה לנהג כמו תעודה של שוטר
וכרטיסיות נער כתמות
גם יותר מעשור אחרי
הנהג שואל אם אני נער
אני כבר לא מעדפנת
איזה קוים מגיעים להר יונה.

השכן שלך ערבי

החליטה בכינוסה האחרון להעביר לממשלה את ההצעה "לצמצם מיד וללא דיחוי" את מעמד השגרירות בתל אביב למשרד קישור בלבד.

עובדי הכרמלית בחיפה שובתים ודורשים חתימת הסכם קיבוצי

עובדי הכרמלית, המצויים כבר חמישה חודשים במשא ומתן בעניין חתימת הסכם קיבוצי, פתחו השבוע בשביתות חלקיות. זאת, בשל סירובו של משרד האוצר לאשר את ההסכם הקיבוצי הראשון שהוגש. באוצר לא מוכנים לאשר שלושה סעיפים עיקריים בהסכם: העלאה של האש"ל משבעה שקלים ל-18 שקל ביום, מתן רבע שעה למקלחת לפני סיום המשמרת והחלת חופשה החל ביום הראשון של המחלה. מוועד העובדים נמסר למקומון "כלבו" החיפאי: "העובדים נאבקים כבר שבע שנים כדי לזכות בהסכם שיספק את תנאי השכר ואת תנאי העבודה. אנחנו ראוים להתפרנס מהעבודה המאפשרת לנוסעים לנסוע בכרמלית, ומאמינים שאנחנו לא צריכים לסבול או לחלות כתוצאה מהעבודה שלנו. ההסכם הקיבוצי שאנחנו דורשים הוא צנוע מאוד, אבל לצערנו משרד האוצר מנסה לקצץ גם בו. דומה כי ההנהלה עושה יד אחת עם האוצר בניסיון למנוע חתימה על ההסכם."

"דורשים יותר": האלג'יראים שבו להפגין ברחובות

"האלג'יראים דורשים יותר" – כך נכתב (5.4) בכותרת הראשית של העיתון "אל-וואטאן" היוצא לאור באלג'יריה. זאת, רקע חידוש ההפגנות ההמוניות ברחבי המדינה הצפון-אפריקאית והידיעה כי ראש המודיעין עת'מאנה תארתג פוטר מתפקידו. תארתג היה בעל בריתו הקרוב של הנשיא עבד אל-עזיז בוטפליקה, שכיהן בתפקידו 20 שנה והתפטר השבוע לאחר מחאות ממושכות נגדו. ההפגנות נערכו ברחבי המדינה. בבירה, אלג'יר, הפגינו מאות אלפים שדרשו "לסלק את המשטר כולו". המונים מצטרפים למחאות.

המפגינים, שהפגינו תחילה נגד התמודדות הנשיא לכהונה נוספת הנשיא, לא הסתפקו בהודעתו כי לא ירוץ ואף לא בהתפטרותו. מיליוני אזרחים יוצאים לרחובות כבר למעלה משבעה שבועות ותובעים את סילוקה של האליטה השלטונית הוותיקה כולה.

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

אושר ישן - קלי ריינהארט

2006, ארה"ב (אנגלית; כתוביות באנגלית)
מוצ"ש, 13 באפריל, 20:00, אחד העם 70, ת"א

(צילום: גלעד מישר)

תושבים בתל אביב-יפו מצאו בשבוע הבחירות בתיבות הדואר בבניין שבו הם מתגוררים כרוזים ועליהם הכיתוב – "השכן שלך ערבי". את הכרוזים שלשלו לתיבות פעילי חד"ש בעיר כחלק מקמפיין הבחירות. "הכרוזים מדגישים את מה שאמור להיות מובן מאליו – חמישית מהאוכלוסייה הם אזרחים ערבים, לגיטימיים ושווים", נמסר מרשימת חד"ש-תע"ל.

"השכנים שלך נמצאים תחת מתקפה מצד ממשלת חוק הלאום", נכתב בכרוזים, "מתקפה זו מנסה להסיט את תשומת הלב שלנו מהפערים החברתיים, השחיתות והמלחמות, לעבר המכנה המשותף הנמוך ביותר – השנאה למיעוט. במקום שנאה וגזענות, אנחנו רוצים עתיד של שכנות טובה, של שלום, של דמוקרטיה ושל צדק חברתי. הגיע הזמן לשוויון אמיתי. הגיע הזמן לשותפות יהודית-ערבית".

דרא"פ: השגריר יוחזר נאות תמיכה בפלסטינים

השרה ליחסים בינלאומיים בדרום אפריקה, לינדויי סיסולו, הודיעה בסוף השבוע (4.4) כי ארצה לא תאייש את משרת השגריר שלה בישראל באופן קבוע. כך דיווחה התקשורת במדינה. סיסולו הצהירה כי ארצה השיבה את השגריר מתל אביב, וזאת על רקע החלטה קודמת שנתקבלה ב-2017 על שנמוך היחסים. עוד דווח, כי בשלב שני של הורדת דרג היחסים צפויה החזרת שגריר ישראל מדרום אפריקה וכי מעתה יתקיימו בין שתי המדינות יחסים קונסולריים. במשרד החוץ בירושלים מסרו כי הדיווחים בנושא נבדקים. ביוהנסבורג הסבירו כי ההחלטה על הורדת דרג היחסים בין המדינות היא "צעד מעשי להזדהות ולתמיכה בפלסטינים". ההחלטה על שנמוך היחסים נתקבלה כבר לפני שנתיים, בתגובה להכרה האמריקאית בירושלים כבירת ישראל. מפלגת השלטון במדינה, הקונגרס הלאומי האפריקאי (ANC),